

føre vi nu dette her, saa vil det nok gaa saadan, at naar der er gaaet en Aar-række, f. Eks. 12 Aar, ville de samme, der nu gennemføre dette, mulig hævde, at nu duer det slet ikke mere. Højre og de Moderate sige selv, at det, de lavede i 1894, duer slet ikke; det kan ikke en Gang bruges; men er der saa ikke ogsaa betydelig Fare for, at de samme Partier, der nu lave dette, om 12 Aar kunne komme og sige, at det duer slet ikke. (*Sabroe*: Længe før!) Ja, det kan være muligt, at de komme længe før; jeg ved det ikke.

Jeg har ogsaa en anden Betragtning, som jeg ikke kan holde tilbage. Ved Forliget i 1894 begik man en stor Uretfærdighed mod den danske Vælgerbefolkning, idet dette Forlig blev lovfæstet, blev gjort til bestaaende Lov, førend Vælgerne fik Lov til at udtale deres Mening og Veto angaaende dette Forlig. Denne Uretfærdighed skulde vi ikke gerne en Gang til gøre os skyldige i, og det staa vi i Fare for nu. Ganske vist have vi haft Valg; men vi vide alle, at dette Forligsgrundlag her slet ikke er det, de forskellige Partier gik til Valg paa. Derfor forekommer det mig, at naar man nu vil øve fuld Retfærdighed mod Vælgerne, maa man have Folketinget opløst straks og faa Klarhed over, om Folketingets myndige Vælgere godkender dette Forlig, der nu er dannet. Bagefter er det for sent. Saa kan det ikke laves om, hvad der bliver vedtaget i Lands-tinget. Det er nu, det skal gøres. Jeg vil derfor opfordre den højtærede Ministerchef til at opløse Folketinget og udskrive nye Valg, for at vi kunne faa Klarhed over, hvorledes de myndige Vælgere stille sig til dette Forlig. For naar vi skulle have en Forsvarsordning, saa er det Hovedsagen, at det bliver en Forsvarsordning, som der staa et Flertal af danske Vælgere bagved, og det tvivler jeg meget om er Tilfældet her.

Men dersom vi ikke faa en Folketingsopløsning, hvad vi jo neppe gøre, kan jeg stemme for det Forslag, der er stillet af et Mindretal til Lov om Befæstningsanlæg, saa vidt jeg husker til § 5, om, at inden disse Love træde i Kraft, skal Folket have Lejlighed til at udtale et Skøn over selve disse Forslag. Jeg ynder ellers slet ikke Folkeafstemning. Tværtimod, jeg mener, at naar Vælgerne have givet en Mand et Mandat, maa han bære Ansvar for alle sine Handlinger, og saa er det ikke rigtigt at appellere til Vælgerne i vigtige Spørgsmaal. Men her staa vi overfor den ejendommelige Situation, at vi kunne faa

en Ordning, som maaske den langt overvejende Del af Vælgerne er imod, og det vilde være uheldigt for vort Land og vort Folk. Derfor vil jeg, hvis vi ikke inden den Tid faa Forhandlingerne standsede — hvad vi selvfølgelig ikke faa — og nye Valg udskrive, stemme for det nævnte Forslag. Nu kunde vi maaske faa at høre Ministerchefen udtale sig derom, men jeg antager ikke, der bliver Tale om Opløsning foreløbig, det vil der først blive Tale om, naar hele Sagen er strandet.

Jeg kan her ikke undlade at bemærke, at den ærede Ordfører, som jeg med Interesse hørte paa forleden, udtalte, at han følte sig forvisset om, at bag det Forlig, der her er dannet, stod der et stort Flertal af danske Vælgere. Jeg har nu en anden Opfattelse, men da den ærede Ordfører er vis i sin Sag, gaar jeg ud fra, at saa maa han ogsaa være villig til at stemme for, at Vælgerne faa Lejlighed til at udtale deres Dom over Forliget, og derfor vil anbefale, at netop dette Skridt bliver gjort. Under disse Forhold synes jeg ikke godt, at Ordføreren kan stemme mod det Forslag, Mindretallet har stillet.

Hermed kunde jeg egentlig godt have sluttet, men jeg har endnu en lille Bemærkning at gøre med Hensyn til de personlige Angreb, som en vis Del af vor Presse i den sidste Tid har rettet mod Forsvarsministeren. De ere nærmest fremkomne i Højres Presse. Adskillige af Bladene have været meget langt ude, og det forekommer mig, at disse personlige Angreb paa det skarpeste bør misbilliges og tilbagevises som ubeføjede. Vi jævne Folk fra Landet, vi Bønder, anses ofte for at være i Besiddelse af mindre Dannelselse og Takt end store Dele af Bybefolkningen. Hvorvidt det er rigtigt, skal jeg ikke udtale mig om, men sikkert er det, at vi aldrig kunde bekvemme os til at bruge saadanne personlige Angreb overfor en Mand som dem, der ere blevne brugte i en Del af Pressen — jeg kan her nævne „Jyllandsposten“, „Aarhus Stiftstidende“, „Vort Land“ o. fl. Vi kunne være uenige med den højtærede Forsvarsminister, og jeg er uenig med ham i denne store Sag, men det er det saglige, vi skulle bruge som Vaaben, ikke den Slags Angreb.

Johan Knudsen: Jeg har anmodet om Ordet for i al Korshed at begrunde min Stilling til den forestaaende Afstemning. Selvfølgelig maa jeg anerkende, at de foreliggende Lovforslag, ogsaa efter de forsvarsvenlige Venstregrupperes Affattelse, paa